

AM FOST ȘOFERUL GENERALULUI

Plutonier adjutant (rezervă) Gheorghe Călătoaie

În luna martie 1990, am fost înștiințat de superiorii mei că am fost numit în funcția de șofer al comandantului Armatei a 2-a. Surprinderea nu a fost prea mare pentru că mai lucrasem pe această funcție cu alți generali.

Dar faptul că de această dată voi fi șoferul generalului Ștefan Gușă, a fost ceva deosebit, am simțit o bucurie imensă în sufletul meu, o onoare deosebită, dar și o răspundere foarte mare.

Realizând că Armata trecea printr-o perioadă foarte grea și în același timp înțelegând că și viața viitorului meu șef luase o întorsătură neașteptată, mi-am dat seama că va fi o perioadă deosebită în viața mea.

După câteva zile, am fost chemat la ordin de către generalul Ștefan Gușă.

Cu emoții firești am intrat în birou, m-am prezentat regulamentar, mi-a întins mâna și m-a invitat să iau loc. M-a întrebat care îmi este numele mic, cum îmi spun prietenii, familia, și dacă sunt fumător.

I-am răspuns:

- Domnule general, raportez: Gică mi se spune și sunt fumător.

Imediat mi-a întins pachetul cu țigări, am vrut să refuz, dar până să îmi cer scuze, mi-a ordonat:

- Gicone, aprinde țigara și să punem la punct câteva probleme despre relația noastră și ce program o să avem în următoarele zile.

După mai multe discuții strict militare, m-a rugat să-i relatez pe scurt viața mea personală și profesională până în acel moment.

În acest timp răspundea și la telefoane, răgaz pentru mine binevenit. Cu această ocazie mi-am format o primă impresie despre omul Ștefan Gușă.

După discuțiile ce le purta la telefon cu diferite persoane, prin felul cum le vorbea acestora, mi-am dat seama că trebuie să fie un om deosebit.

După aproximativ două ore de discuții m-a rugat să scot mașina de serviciu din garaj și să mergem în recunoașterea unor trasee în garnizoana Buzău.

Prima cursă a fost în satul Spătaru, la casa părintească. Aici am fost profund impresionat de reîntâlnirea generalului cu mama sa, care, după lungi îmbrățișări și multe lacrimi, printre suspine, îi puneă tot felul de întrebări fiului ei, totodată îi spunea și ce fel de zvonuri, bune și mai puțin bune, despre general, circulă prin sat.

După lungi discuții la care am fost nevoit să asist, fața generalului și a bătrânei se mai luminaseră, apoi după multe cuvinte de încurajare și de speranțe de mai bine, am plecat spre Buzău. În drum am mai avut încă o oprire la soacra generalului, unde au schimbat câteva cuvinte.

Mergând spre Buzău am observat că un autoturism Dacia cu număr de București era tot timpul în urma noastră, am încetinit viteza pentru a-i da posibilitatea să ne depășească, dar nu a fost așa. Atunci i-am raportat generalului că o mașină ne urmărește. M-a rugat să circul normal și să-i dictez numărul de circulație, culoarea mașinii și câte persoane sunt în ea. Și-a

notat toate aceste date într-un carnetel, după care mi-a ordonat să circul pe mai multe străzi din Buzău și să fiu atent dacă ne mai urmăresc sau nu. Am raportat că sunt în urma noastră. Atunci m-a rugat să ajungem la comandament cât mai repede posibil. După ce am intrat în unitate, au sosit și următorii, care au parcat în apropiere.

Ofițerul de serviciu pe comandament i-a raportat generalului că a fost căutat de câțiva reporteri care nu s-au legitimat și nu și-au dat numele; aflând că generalul nu este în unitate, au zis că vor reveni. După datele raportate de ofițer, generalul și-a dat seama că ei sunt cei care ne-au urmărit și tot ei sunt cei care mergeau la mama generalului și îi puneau tot felul de întrebări incomode, la care bătrâna sub nici o formă nu a răspuns.

Am urcat în birou și timp de câteva ore mi-a povestit episodul de la Timișoara, din decembrie 1989, revenirea în București și câteva scene din timpul evenimentelor, timp în care fuma țigară după țigară.

Din acea zi am început să trăiesc alături de generalul Ștefan Gușă, dar să și sufăr alături de el.

În desele deplasări în teritoriul din responsabilitate, la diferite unități militare era întâmpinat cu gardă de onoare cu efectiv mărit și cu toate onorurile, ca pentru ministrul Apărării Naționale. De când cobora din mașină eu îl urmăream cu privirea și vedeam un militar adevărat, marele profesionist general Ștefan Gușă, care era privit de la soldat la colonel cu o stimă și o admirație deosebite, dar și cu durere sufletească pentru nedreptatea de care a avut parte.

După terminarea inspecției într-o anumită unitate militară, se ținea un bilanț la clubul unității, unde se purtau discuții pentru remedierea neregulilor și se stabileau planuri de viitor pentru bunul mers al unității. De regulă, acest bilanț se ținea separat cu ofițerii, apoi cu subofițerii și personalul civil.

Generalul Gușă făcea cu tot personalul unității, în același timp, acest bilanț care începea într-o notă de seriozitate cazonă, unde se critica, se dădeau ordine clare, după care, încet-încet, atmosfera începea să fie din ce în ce mai lejeră, mai plăcută, uneori generalul mai spunea câte o glumă sau întâmplări hazlii.

Generalul Gușă purta discuții cu majoritatea militarilor, voia să afle cât mai multe despre activitățile lor din unitate, dar și din viața lor particulară.

În foarte scurt timp, generalul Gușă a vizitat toate unitățile militare din teritoriul Armatei a 2-a, unde a fost apreciat, stimat și respectat ca militar, dând dovadă de foarte mult profesionalism la cea mai ridicată cotă, și ca om ce a mirat pe foarte mulți militari și civili când le cerea mai multe detalii în ceea ce privește problemele lor personale sau familiale, pentru a-i ajuta să-și rezolve acele probleme.

În limita timpului pe care îl avea la dispoziție, generalul participa cu satisfacție deosebită la manifestații istorice, religioase sau de altă natură, îi făcea deosebită plăcere să întâlnească persoane pe care nu le văzuse de mult timp, de asemenea dorea să aibă mai mulți prieteni cu care să discute probleme serioase, dar să-și aducă aminte și de năzdrăvăniile din anii copilăriei.

Din multele relatări ale generalului Gușă, în ceea ce privește funcția de Șef al Marelui Stat Major, am înțeles că generalul Milea Vasile, a avut un rol important în propunerea și numirea generalului Gușă în această funcție, cu toate că înaintea lui erau alți generali cu vechime în funcții de conducere la Ministerul Apărării Naționale.

După numirea în funcția de Șef al Marelui Stat Major, au apărut deja invidii din partea generalilor mai în vârstă, care i-au pus și porecle ca: „Trupetele”, „Țiganul”, „Ursul”.

În timpul evenimentelor din decembrie 1989 și ianuarie-februarie 1990, s-au văzut foarte clar acei generali care nu-l agreau pe generalul Ștefan Gușă.

Cu toate că a fost îndepărtat de la conducerea Armatei Române pe nedrept, generalul a fost iubit și stimat nu numai de militari, dar și de civili, de românii adevărați.

O altă relatare a generalului se referă la timpul când reprezenta Armata Română în Tratatul de la Varșovia.

De fiecare dată când se întruneau țările membre ale tratatului, în aplicații sau în diferite alte ocazii, generalul nu permitea nimănui, mai ales generalilor sovietici, să dicteze sau să impună prin diferite forme anumite decizii ce afectau Armata Română sau poporul român.

După ce termina de povestit întâmplări cu sovieticii, ofta și zicea:
„- K.G.B.-iștii mă vor termina, ei îmi vor pune pielea pe băț!”

În decembrie 1989, generalul Ștefan Gușă a avut un rol istoric, hotărâtor pentru integritatea poporului român, atât la Timișoara, cât și la București.

Pentru faptele sale, pentru curajul și fermitatea de care a dat dovadă, pentru neacceptarea de „ajutor militar” din partea altor state și pentru multe fapte bune pe care le-a făcut pentru Armata Română și pentru români, merită pe deplin să fie cu adevărat EROU NAȚIONAL.

Mulți spun că odată cu dispariția generalului Ștefan Gușă au dispărut și multe secrete din timpul evenimentelor din decembrie 1989, dar eu înclin să cred că acestea vor ieși la iveală într-o zi, spre satisfacția și bucuria celor care l-au iubit și stimat.

De menționat faptul că generalul Ștefan Gușă a intervenit la Ministerul Apărării Naționale pentru reactivarea multor ofițeri și subofițeri care au fost trecuți în rezervă în mod abuziv și aberant, înainte de anul 1986.